

DECIZIA nr. 50 din 18 septembrie 2023

referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 138 alin. (1) și art. 139 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, raportate la prevederile art. 25, art. 26, art. 220 alin. (10) și art. 215 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare

Dosar nr. 1.128/1/2023

Mariana Constantinescu	- vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	- președintele Secției I civile
Valentina Vrabie	- pentru președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	- președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal
Valentin Mitea	- judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	- judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	- judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	- judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu	- judecător la Secția I civilă
Ruxandra Monica Duță	- judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sandu-Necula	- judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	- judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	- judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	- judecător la Secția a II-a civilă
Horațiu Pătrașcu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina-Elena Vladu-Crevon	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adrian Remus Ghiculescu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 1.128/1/2023, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023 (Regulamentul).
2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.
3. La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.
4. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Mureș - Secția civilă în Dosarul nr. 1.627/320/2022.
5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.
6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești pronunțate în materia ce face obiectul sesizării și opinii teoretice exprimate de judecători, iar Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.
7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Tribunalul Mureș - Secția civilă a dispus, prin Încheierea pronunțată la data de 3 martie 2022 în Dosarul nr. 1.627/320/2022, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept: *Dispozițiile art. 138 alin. (1) și art. 139 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, raportate la prevederile art. 25, art. 26, art. 220 alin. (10) și art. 215 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, trebuie interpretate în sensul că, în ipoteza în care este atrasă răspunderea pentru intrarea în insolvență, în temeiul legii insolvenței, în pasiv fiind cuprinse atât creanțe fiscale, cât și creanțe nefiscale, termenul privind prescripția executării silite este cel prevăzut de Codul de procedură civilă pentru creanța nefiscală și cel prevăzut de Codul de procedură fiscală pentru creanța fiscală sau se aplică un singur termen pentru întregul pasiv? În interpretarea acelorași dispoziții legale, se poate considera că regimul juridic al creanței fiscale în privința termenului de prescripție a executării silite este modificat atunci când se angajează răspunderea în temeiul art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, iar nu în temeiul art. 25-26 din Codul de procedură fiscală?*

În interpretarea acelorași dispoziții legale, se poate considera că prin angajarea răspunderii civile delictuale în procedura insolvenței și obținerea unui nou titlu executoriu executarea silită care este efectuată de organul fiscal trebuie să se raporteze la termenul privind prescripția dreptului de a solicita executarea silită de 3 ani?

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 19 aprilie 2023 cu nr. 1.128/1/2023.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

10. Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 85/2006)

Articolul 138

(1) În cazul în care în raportul întocmit în conformitate cu dispozițiile art. 59 alin. (1) sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență a debitorului, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte:

a) au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane;

b) au făcut acte de comerț în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice;

c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți;

d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea;

e) au deturnat sau au ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia;

f) au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăți;

g) în luna precedentă încetării plăților, au plătit sau au dispus să se plătească cu preferință unui creditor, în dauna celorlalți creditori. (...)

Articolul 139

Acțiunea prevăzută la art. 138 se prescrie în termen de 3 ani. Prescripția începe să curgă de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat apariția stării de insolvență, dar nu mai târziu de 2 ani de la data pronunțării deschiderii procedurii.

11. Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare (Codul de procedură fiscală)

Articolul 25

Răspunderea solidară

(1) Răspund solidar cu debitorul următoarele persoane:

a) asociații din asocierile fără personalitate juridică, inclusiv membrii întreprinderilor familiale, pentru obligațiile fiscale datorate de acestea, în condițiile prevăzute la art. 20, alături de reprezentanții legali care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea obligațiilor fiscale la scadență;

b) terții popriți, în situațiile prevăzute la art. 236 alin. (9), (11), (13), (14), (18), (20) și (21), în limita sumelor sustrate indisponibilizării;

c) reprezentantul legal al contribuabilului care, cu rea-credință, declară băncii, potrivit art. 236 alin. (14) lit. a), că nu deține alte disponibilități bănești;

d)emitentul scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție ori instituția care a confirmat scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție potrivit art. 211 lit. b), în cazul în care nu a virat, potrivit legii, sumele de bani în conturile de venituri bugetare la solicitarea organului fiscal. Dispozițiile art. 2.321 alin. (3) din Codul civil rămân aplicabile.

(2) Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolubil în condițiile prezentului cod, răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

a)persoanele fizice sau juridice care, anterior datei declarării insolabilității, cu rea-credință, au dobândit în orice mod active de la debitorii care și-au provocat astfel insolabilitatea;

b)administratorii, asociații, acționarii și orice alte persoane care au provocat insolabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea, cu rea-credință, sub orice formă, a activelor debitorului;

c)administratorii care, în perioada exercitării mandatului, cu rea-credință, nu și-au îndeplinit obligația legală de a cere instanței competente deschiderea procedurii insolvenței, pentru obligațiile fiscale aferente perioadei respective și rămase neachitate la data declarării stării de insolabilitate;

d)administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale;

e)administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat restituirea sau rambursarea unor sume de bani de la bugetul general consolidat fără ca acestea să fie cuvenite debitorului.

(2¹)Pentru obligațiile fiscale restante ale debitorului pentru care s-a solicitat deschiderea procedurii insolvenței răspund solidar cu acesta persoanele care au determinat cu rea-credință acumularea și sustragerea de la plata acestor obligații.

(3) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a)dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă a tuturor activelor dobânditorului;

b)are sau a avut raporturi contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilități, care au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul în proporție de cel puțin jumătate din totalul valoric al tranzacțiilor;

c)are sau a avut raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului. (...)

Articolul 26

Dispoziții speciale privind stabilirea răspunderii

(1)Răspunderea persoanelor prevăzute la art. 25 se stabilește prin decizie emisă de organul fiscal competent pentru fiecare persoană fizică sau juridică în parte. Decizia este act administrativ fiscal potrivit prezentului cod. (...)

Articolul 215

Începerea termenului de prescripție

*(1) Dreptul organului de executare silită de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept.
(...)*

Articolul 220

Organele de executare silită

(...) (10) În cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, și pentru creanțe fiscale, prin derogare de la prevederile art. 173 din Legea nr. 85/2014, executarea silită se efectuează potrivit dispozițiilor prezentului cod, de către organul de executare silită prevăzut de acesta. În situația în care atragerea răspunderii privește atât creanțe fiscale administrate de organul fiscal central, cât și creanțe fiscale administrate de organul fiscal local, competența aparține organului fiscal care deține creanța fiscală mai mare. În acest caz, organul de executare silită distribuie sumele realizate potrivit ordinii prevăzute de Legea nr. 85/2014. (...)

III. Expunerea succintă a procesului

12. Prin contestația înregistrată pe rolul Judecătoriei Târgu Mureș - Secția civilă, contestatorul a solicitat, în contradictoriu cu intimatul Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice B. - Administrația Județeană a Finanțelor Publice M., constatarea intervenirii prescripției dreptului de a cere executarea silită și anularea tuturor formelor și actelor de executare silită emise în dosarul de executare.

13. Prin Încheierea civilă nr. 3.540 din 27 iulie 2022, Judecătoria Târgu Mureș - Secția civilă a admis în parte contestația la executare și a constatat că a intervenit prescripția dreptului intimatului de obține executarea silită a sumei de 46.437,62 lei, stabilită în favoarea societății Banca C, respectiv în sarcina contestatorului, prin Sentința civilă nr. 540 din 10 iunie 2016, pronunțată de Tribunalul Specializat Mureș în Dosarul nr. 1.573/1.371/2013/a1, rămasă definitivă prin Decizia nr. 235/A din 25 aprilie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal. Judecătoria a anulat în parte executarea silită, în ceea ce privește suma menționată.

14. Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut că, prin sentința menționată, definitivă, s-a angajat răspunderea părților X și Y, în baza art. 138 alin. (1) lit. a) și d) din Legea nr. 85/2006, și s-a dispus obligarea acestora, în solidar, să acopere întregul pasiv al debitoarei Z - S.R.L., prin plata sumei de 1.972.909,62 lei, în contul colector.

15. Potrivit tabelului definitiv al creanțelor, întocmit în conformitate cu dispozițiile art. 74 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în Dosarul nr. 1.573/1.371/2013 al Tribunalului Specializat Mureș, creanța totală în cuantum de 1.972.909,62 lei este compusă din suma de 1.872.163 lei, reprezentând creanță garantată stabilită în favoarea intimatului, suma de 46.437,62 lei, reprezentând creanță garantată stabilită în favoarea Băncii C, respectiv suma de 54.309 lei, reprezentând creanță bugetară stabilită în favoarea intimatului. În ceea ce privește suma de 1.872.163 lei, instanța a reținut că este compusă din impozit pe profit, taxa pe valoarea adăugată și impozit pe dividende, împreună cu majorările de întârziere/dobânzile și penalitățile de întârziere aferente, astfel cum rezultă din Decizia de impunere nr. F-MS xxx din 2 august 2012.

16. La data de 20 ianuarie 2022, intimatul a emis Titlul executoriu nr. xxx, pentru suma de 1.972.910 lei, stabilită în baza Sentinței civile nr. 540 din 10 iunie 2016, pronunțată de Tribunalul Specializat Mureș, rămasă definitivă prin Decizia nr. 235/A din 25 aprilie 2017, pronunțată de

Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, contestatorul fiind somat să o achite.

17. În acord cu dispozițiile art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală, intimatul a procedat la executarea silită a contestatorului, în vederea recuperării sumei de 1.972.910 lei, față de împrejurarea că, prin hotărârile judecătorești menționate, s-a atras răspunderea acestuia și pentru creanțe fiscale. Prin urmare, intimatul nu are calitatea de creditor pentru întreaga creanță, acesta acționând în calitate de organ de executare pentru recuperarea sumei totale, în baza art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală, urmând să distribuie sumele obținute prin executare în ordinea de preferință stabilită de lege.

18. Prima instanță a constatat că hotărârea amintită reprezintă titlu de creanță fiscală, în sensul dispozițiilor art. 1 pct. 37 din Codul de procedură fiscală, deoarece în cuprinsul acesteia se individualizează creanțele fiscale, neavând relevanță că aceste creanțe sunt individualizate împreună cu alte creanțe, nefiscale. De asemenea, instanța a arătat că intimatul a demarat procedura de executare silită pentru întreaga sumă, deoarece dispozițiile art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală impun o astfel de abordare, nefiind vorba despre o convertire a unui titlu executoriu civil într-un titlu executoriu fiscal. Chiar și dacă s-ar accepta teza convertirii, nu se poate susține că aceasta a fost realizată de către intimat, ci de către legiuitor, prin intermediul reglementării din art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală.

19. Instanța a considerat că, dacă s-ar admite susținerea contestatorului potrivit căreia sentința amintită reprezintă titlu executoriu în temeiul art. 633 din Codul de procedură civilă, astfel încât nu ar putea fi urmată procedura de executare silită prevăzută de Codul de procedură fiscală, dispozițiile art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală nu ar mai produce efecte, încalcându-se astfel principiul general de drept potrivit căruia o normă juridică trebuie interpretată în sensul său pozitiv, generator de efecte juridice.

20. În concluzie, raportat la natura creanțelor ce compun debitul, trebuie clarificat dacă sintagma „executarea silită se efectuează potrivit dispozițiilor prezentului cod“, folosită de către legiuitor în cuprinsul art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală, impune transformarea naturii tuturor creanțelor urmărite, cu finalitatea reținerii naturii de creanță fiscală în privința tuturor creanțelor stabilite în sarcina membrilor organelor de conducere. În aprecierea instanței, răspunsul a fost negativ, astfel că nu toate creanțele dobândesc natura de creanță fiscală, iar sintagma indicată anterior se referă doar la procedura de urmat.

21. Cu toate acestea, având în vedere că executarea silită, pentru toate creanțele cuprinse în sentință, trebuie să se desfășoare conform Codului de procedură fiscală, prin derogare de la normele de drept comun, devin aplicabile dispozițiile art. 226 din Codul de procedură fiscală care, printre altele, impun emiterea unui titlu executoriu.

22. În ceea ce privește natura creanțelor de 1.872.163 lei și 54.309 lei, stabilite în favoarea intimatului, instanța a reținut că acestea sunt creanțe fiscale, deoarece sumele reprezintă impozite, taxe și contribuții sociale, potrivit mențiunilor din tabelul definitiv al creanțelor.

23. Instanța a analizat prescripția executării silite în funcție de natura creanțelor ce compun debitul de 1.972.910 lei. În aprecierea instanței, creanța de 46.437,62 lei, stabilită în favoarea Băncii C, pusă în executare de organul fiscal, în temeiul titlului de creanță reprezentat de sentința amintită, nu își schimbă natura prin faptul că punerea sa în executare se realizează în conformitate cu dispozițiile art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală. Natura unei creanțe este dată de natura raportului juridic din care izvorăște și nu poate suferi ulterior vreo modificare sub acest aspect, indiferent de modalitatea în care este pusă în executare, de organul care o execută sau de procedura de executare urmată, toate acestea având implicații strict în ceea ce privește actele de executare.

24. Așadar, prescripția va fi analizată fie prin raportare la dispozițiile art. 706 din Codul de procedură civilă, fie prin raportare la dispozițiile art. 215 din Codul de procedură fiscală, în funcția de natura creanței, fiscală sau nefiscală.

25. Instanța a reținut că, în ceea ce privește suma de 46.437,62 lei, reprezentând creanță garantată stabilită în favoarea Băncii C, termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită de 3 ani a început să curgă la data rămânerii definitive a Sentinței civile nr. 540 din 10 iunie 2016, respectiv la data de 25 aprilie 2017. La momentul demarării executării silite ce face obiectul prezentului dosar, 20 ianuarie 2022, termenul de prescripție de 3 ani era împlinit, astfel încât dreptul de a se obține executarea silită pentru această creanță era prescris.

26. Instanța a înlăturat apărările intimatului în sensul incidenței termenului de prescripție de 5 ani prevăzut de art. 215 din Codul de procedură fiscală și în ceea ce privește această creanță, deoarece, deși este dată în competența specială a organelor de executare fiscală prin art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală, izvorăște dintr-un fapt ilicit cauzator de prejudicii, din răspunderea patrimonială a contestatorului reținută în sentința amintită, iar nu dintr-un raport fiscal.

27. Referitor la sumele de 1.872.163 lei, reprezentând creanță fiscală garantată, și 54.309 lei, reprezentând creanță bugetară (creanță fiscală în sensul legislației fiscale), stabilite în favoarea intimatului, termenul de prescripție de 5 ani prevăzut de art. 215 din Codul de procedură fiscală a început să curgă în data de 1 ianuarie 2018. Prin urmare, executarea silită a fost demarată în termenul de 5 ani prevăzut de lege.

28. Împotriva acestei hotărâri au declarat apel părțile.

29. Contestatorul a solicitat schimbarea în tot a sentinței atacate, admiterea contestației la executare și constatarea intervenirii prescripției dreptului de a cere executarea silită, în sensul aplicării termenului de prescripție de 3 ani tuturor sumelor ce fac obiectul executării silite.

30. Intimatul a considerat că sunt incidente prevederile legale speciale ale Codului de procedură fiscală, care instituie un singur termen de prescripție de 5 ani pentru începerea executării silite asupra întregii creanțe.

31. La termenul de judecată din data de 11 ianuarie 2023, tribunalul a pus în discuția părților prezente aspectele legate de oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

32. Prin Încheierea de ședință din 3 martie 2023 sesizarea a fost considerată admisibilă și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecății.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

33. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

34. Astfel, prin raportare la întrebările formulate, a apreciat că este îndeplinită condiția existenței unei chestiuni de drept.

35. Problema de drept a fost ridicată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul Tribunalului Mureș - Secția civilă, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, fiind vorba despre un apel promovat împotriva unei hotărâri pronunțate cu privire la o contestație la executare.

36. Totodată, chestiunea de drept este esențială, în sensul că soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea acesteia, urmând a se stabili dacă este aplicabil termenul de prescripție a executării silite de 3 ani, termenul de prescripție a executării silite de 5 ani sau ambele termene, în funcție de natura creanțelor executate.

37. Chestiunea de drept este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

38. Apelantul-contestator și-a exprimat punctul de vedere prin notele scrise înregistrate la dosarul cauzei la data de 10 februarie 2023, învederând că raportul de drept fiscal este definit și reglementat de dispozițiile Codului de procedură fiscală, fiind eminamente un raport de drept public, cu izvorul originar în art. 56 din Constituția României.

39. Art. 25-26 din Codul de procedură fiscală respectă condiționalitățile constituționale, precum și pe cele specifice de drept public, în condițiile în care: stabilirea răspunderii solidare a persoanelor indicate la art. 25 din Codul de procedură fiscală se face administrativ de către autoritatea competentă; în urma determinării de către Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) se emite un act administrativ-fiscal - decizie de angajare a răspunderii solidare; persoana vizată de actul administrativ poate contesta acest act în condițiile art. 52 din Constituția României și ale prevederilor cuprinse în Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 554/2004), și Codul de procedură fiscală.

40. Toate aceste aspecte subliniază natura raportului juridic stabilit în urma procedurii, respectiv raport juridic de drept fiscal, prin care se urmăresc stabilirea, imputarea și colectarea unei creanțe fiscale. Or, Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 85/2014), prin procedura prevăzută la art. 169 și următoarele, nu operează în sfera dreptului public. Ca atare, dacă ANAF urmărește dobândirea unei creanțe față de persoanele indicate la art. 169 din Legea nr. 85/2014, potrivit acestei reglementări, optează implicit să renunțe la procedura reglementată de Codul de procedură fiscală. Efectele produse în cazul unei asemenea opțiuni nu pot fi decât cele reglementate de Legea nr. 85/2014. Nu poate fi agreată crearea unei legi terțe prin combinarea prevederilor celor două reglementări, plasând ca numitor comun creditorul ANAF.

41. Trebuie făcută distincție între normele de drept material și cele de procedură. Raportul juridic născut în urma angajării răspunderii solidare în condițiile Legii nr. 85/2014 este un raport juridic de drept civil, însă procedura execuțională pentru urmărirea creanței poate fi reglementată de Codul de procedură fiscală. Cu toate acestea, efectele de ordin material trebuie distinse de cele de ordin procedural.

42. Suplimentar, Legea nr. 85/2014 operează cu noțiunea de creanțe bugetare, creanțe pe care Codul de procedură fiscală le recunoaște și le distinge în materia executării de cele fiscale. Art. 215 alin. (1) din Codul de procedură fiscală vorbește despre termenul de prescripție în materia creanțelor fiscale, nu și a creanțelor bugetare (art. 1 din Codul de procedură fiscală definește distinct creanța bugetară de cea fiscală - art. 1 pct. 7 și art. 1 pct. 10). Ca atare, nu se poate extinde, prin interpretare, în materie fiscală, sfera de aplicare a unei prevederi (normă imperativă de ordin public). Din economia reglementărilor Legii nr. 85/2014 rezultă că legiuitorul a înțeles să definească creanța bugetară și să o supună unui regim distinct, derogatoriu. În situația angajării răspunderii solidare a organelor de conducere ale debitorului, termenul pentru promovarea acțiunii este de 3 ani de la descoperire, indiferent de natura creanțelor. Or, dacă în privința acestei acțiuni intervine decăderea în 3 ani, nu se poate identifica un argument pentru a supune ulterior dreptul de a obține recuperarea creanțelor unui termen de prescripție de 5 ani, calculat conform dispozițiilor Codului de procedură fiscală.

43. Creditorul nu obține un nou titlu executoriu, ci dobândește un titlu executoriu față de un nou debitor. Prescripția, ca instituție de drept, este guvernată de natura titlului a cărui executare se cere.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

44. Completul de judecată investit cu soluționarea apelurilor în Dosarul nr. 1.627/320/2022 a reținut că hotărârea judecătorească pusă în executare a fost emisă în aplicarea prevederilor art. 138 alin. (1)

din Legea nr. 85/2006. Cu toate că exista posibilitatea pentru creditorul fiscal de a angaja răspunderea solidară a apelantului-contestator în condițiile art. 25 și 26 din Codul de procedură fiscală, totuși această răspundere a fost atrasă în temeiul Legii nr. 85/2006. Din acest motiv, se ridică problema referitoare la termenul de prescripție a dreptului de a solicita executarea silită în funcție de procedura urmată în vederea angajării răspunderii solidare.

45. Instanța a avut în vedere Decizia nr. 6 din 14 mai 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 20 iunie 2012 (Decizia nr. 6 din 14 mai 2012), prin care s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, raportat la art. 136 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, executarea hotărârilor judecătorești de atragere a răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere, în condițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, se va efectua, în cazul concursului dintre creditorii fiscali și ceilalți creditori ai debitorului, potrivit Codului de procedură fiscală.

46. Instanța de trimitere a apreciat că această decizie în interesul legii își menține actualitatea și în condițiile în care executarea silită este realizată în temeiul actualului Cod de procedură fiscală.

47. Din considerentele cuprinse în Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 14 mai 2012 și în Decizia Curții Constituționale nr. 942 din 23 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 22 octombrie 2018, reiese indirect că natura juridică a creanței fiscale nu este preschimbata prin angajarea răspunderii solidare în temeiul art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

48. Tocmai în considerarea creanței fiscale s-a stabilit că executarea acesteia, chiar și în cazul în care răspunderea a fost atrasă și pentru creanțe nefiscale, se realizează potrivit Codului de procedură fiscală, fiind la mijloc un interes general ce decurge din necesitatea protejării creanțelor statului.

49. Această linie de gândire (legată de executarea potrivit Codului de procedură fiscală) este continuată și prin deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 66 din 2 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 7 decembrie 2017 (Decizia nr. 66 din 2 octombrie 2017), și nr. 16 din 8 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 22 mai 2019 (Decizia nr. 16 din 8 aprilie 2019).

50. Astfel, prin Decizia nr. 66 din 2 octombrie 2017, s-a stabilit că executarea silită a titlurilor executorii - hotărâri judecătorești privind creanțe bugetare, datorate în temeiul unor raporturi juridice contractuale, care se fac venit la bugetul consolidat al statului, se realizează prin executori fiscali, ca organe de executare silită ale statului.

51. De asemenea, instanța a avut în vedere Decizia nr. 16 din 8 aprilie 2019, prin care instanța supremă a stabilit că, în interpretarea art. 226 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, prin raportare la alin. (1) al aceluiași articol, o hotărâre judecătorească în materie civilă referitoare la restituirea despăgubirilor acordate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pronunțată în favoarea unei instituții publice finanțate de la bugetul de stat, precum Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, este asimilată, în vederea executării, unui titlu executoriu referitor la creanțe bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale.

52. Din aceste hotărâri ale instanței supreme reiese, în principal, că, atunci când este vorba despre executarea silită a unor creanțe bugetare, aceasta se efectuează obligatoriu conform Codului de procedură fiscală. De asemenea, din paragraful 89 al Deciziei nr. 16 din 8 aprilie 2019 rezultă că regimul juridic este cel de drept comun, chiar dacă au dobândit natura unor creanțe bugetare, mai puțin aspectele legate de recuperarea pe calea executării silite.

53. Se reține în continuare că, potrivit art. 1 pct. 11 din Codul de procedură fiscală, creanța fiscală principală este definită ca dreptul la perceperea impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, precum și dreptul contribuabilului la restituirea sumelor plătite fără a fi datorate și la rambursarea sumelor cuvenite, în situațiile și condițiile prevăzute de lege, iar potrivit art. 1 pct. 8 din aceeași lege, creanța bugetară principală este reprezentată de dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat.

54. Conform art. 226 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor aceluiași cod de către organul de executare silită competent; alin. (2) al aceluiași articol prevede că în titlul executoriu emis, potrivit legii, de organul de executare silită prevăzut la alin. (1) se înscriu creanțele fiscale, principale și accesorii, neachitate la scadență, stabilite și individualizate în titluri de creanță fiscală întocmite și comunicate în condițiile legii, precum și creanțele bugetare individualizate în alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii. Niciun titlu executoriu nu se poate emite în absența unui titlu de creanță fiscală emis și comunicat în condițiile legii sau a unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu. Art. 226 alin. (3) din Codul de procedură fiscală prevede că executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

55. Din textele de lege menționate rezultă că, pentru creanțele fiscale, organul de executare este abilitat a emite titlul executoriu în baza titlului de creanță fiscală care constată și creanța principală și accesoriile, putând doar să actualizeze accesoriile stabilite de autoritatea fiscală competentă.

56. Pentru creanțele bugetare, titluri executorii sunt și alte înscrisuri care au acest caracter conform legii, hotărârile judecătorești pronunțate în reglarea unor raporturi juridice de drept civil putând reprezenta astfel de înscrisuri la care textul face trimitere.

57. Or, în cauza de față, răspunderea solidară a debitorului a fost angajată pentru creanțe fiscale (impozit pe profit, TVA, impozit pe dividende), și nu pentru creanțe derivate din raporturi juridice contractuale, cu precizarea că pentru aceste creanțe au fost emise titluri de creanță conform legii.

58. Luând în considerare că finalitatea celor două proceduri de angajare a răspunderii (cea prevăzută de Legea nr. 85/2006 și cea prevăzută de Codul de procedură fiscală) este identică, instanța de trimitere a opinat că nu se poate ajunge la preschimbarea naturii juridice a creanței, inclusiv în privința regimului de executare, în lipsa unei prevederi legale exprese. Prin angajarea răspunderii civile a persoanelor responsabile, acestea devin debitori ai obligației fiscale, executarea urmând a se realiza în condițiile Codului de procedură fiscală, fiind aplicabil termenul de prescripție a executării silite de 5 ani.

59. În privința acestor persoane, organul fiscal, după emiterea titlurilor de creanță pentru debitor, are posibilitatea angajării răspunderii lor solidare în temeiul art. 25 și următoarele din Codul de procedură fiscală, decizia emisă reprezentând titlu executoriu potrivit art. 26 alin. (6) din Codul de procedură fiscală.

60. Aceași funcție este îndeplinită de hotărârea judecătorească, în lipsa deciziei de angajare a răspunderii solidare, în privința creanțelor fiscale. Faptul că sub aspect procedural sunt prevăzute condiții diferite nu reprezintă un argument veritabil pentru a considera că o creanță fiscală se metamorfozează într-o creanță nefiscală. Dacă ar fi fost așa, atunci nu ar mai fi avut niciun sens ca executarea silită să se realizeze în condițiile Codului de procedură fiscală, iar legiuitorul ar fi stabilit ca executarea să se realizeze în condițiile dreptului comun.

61. Altfel nu s-ar explica dispozițiile art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală, care prevăd expres că, în cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, și pentru creanțe fiscale, prin derogare

de la prevederile art. 173 din Legea nr. 85/2014, executarea silită se efectuează potrivit dispozițiilor Codului de procedură fiscală, de către organul de executare silită prevăzut de acesta.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

62. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat un număr redus de hotărâri judecătorești, precum și opinii teoretice ce reflectă mai multe posibile interpretări ale problemei de drept în discuție.

63. Astfel, într-o opinie s-a apreciat că dispozițiile legale vizate de sesizare trebuie interpretate în sensul că, în ipoteza în care este atrasă răspunderea pentru intrarea în insolvență în temeiul legii insolvenței, în pasiv fiind cuprinse atât creanțe fiscale, cât și creanțe nefiscale, ar trebui să se aplice un singur termen pentru întregul pasiv, și anume cel prevăzut de Codul de procedură fiscală pentru creanța fiscală. În opinia judecătorilor ce au îmbrățișat acest punct de vedere, prin angajarea răspunderii civile a persoanelor responsabile, acestea devin debitoare ale obligației fiscale, executarea urmând a se realiza în condițiile Codului de procedură fiscală, fiind aplicabil termenul de prescripție a executării silite de 5 ani.

64. În acest sens au opinat Tribunalul Hunedoara - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, o parte a judecătorilor Tribunalului București și Tribunalului Ialomița, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Constanța - Secția a II-a civilă, Tribunalul Iași - Secția I civilă și Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal.

65. S-a apreciat și că dispozițiile legale vizate de sesizare trebuie interpretate în sensul că, în ipoteza în care este atrasă răspunderea pentru intrarea în insolvență în temeiul legii insolvenței, în pasiv fiind cuprinse atât creanțe fiscale, cât și creanțe nefiscale, se aplică un singur termen de prescripție pentru întregul pasiv, termenul fiind diferit în raport cu creditorul care pune în executare hotărârea și cu regulile aplicabile executării, cele prevăzute de Codul de procedură civilă, respectiv Codul de procedură fiscală (Tribunalul Suceava, Curtea de Apel Craiova - Secția a II-a civilă).

66. Într-o altă opinie s-a susținut că, în situația vizată de sesizare, termenul privind prescripția executării silite este cel prevăzut de Codul de procedură civilă pentru creanța nefiscală și cel prevăzut de Codul de procedură fiscală pentru creanța fiscală. Regimul juridic al creanței fiscale, în privința termenului de prescripție a executării silite, nu se modifică atunci când se angajează răspunderea, în temeiul art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 (Tribunalul Neamț - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, o parte a judecătorilor Tribunalului București și Tribunalului Ialomița, Tribunalul Ilfov, Curtea de Apel Iași - Secția civilă, Judecătoria Fălticeni, Judecătoria Botoșani).

67. În fine, unele instanțe au apreciat că executarea silită a creanțelor incluse în pasivul societății în insolvență, indiferent de natura lor civilă sau fiscală, este supusă termenului de prescripție de 3 ani prevăzut de Codul de procedură civilă, având în vedere natura titlului executoriu prin intermediul căruia se stabilește răspunderea personală a reprezentantului legal al persoanei juridice, respectiv o hotărâre judecătorească. Astfel, s-a opinat că, prin noul titlu executoriu reprezentat de sentința judecătorului-sindic, pronunțată în baza art. 138 din Legea nr. 85/2006, se stabilește un raport juridic distinct, de natură civilă, obligațiile stabilite în sarcina persoanelor cărora le este imputabilă intrarea în insolvență urmând a fi executate silit potrivit procedurii de drept comun, reprezentate de Codul de procedură civilă. În consecință, termenul de prescripție a executării silite la care se vor raporta organele fiscale în vederea recuperării creanțelor pentru care se stabilește răspunderea civilă delictuală a persoanelor identificate la art. 138 din Legea nr. 85/2006 este cel de drept comun în materia obligațiilor civile, respectiv termenul de 3 ani.

68. În acest sens și-au exprimat opinia o parte a judecătorilor Tribunalului București, Curtea de Apel Cluj, Tribunalul Dolj - Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Galați - Secția a II-a civilă, Tribunalul

Galați - Secția a II-a civilă, Tribunalul Vaslui, Tribunalul Bihor - Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Timișoara - Secția de insolvență, societăți, concurență neloială și litigii decurgând din exploatarea unei întreprinderi, Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

69. Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare - Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

70. Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 138 alin. (1) și art. 139 din Legea nr. 85/2006, însă asupra altor aspecte decât cele care interesează în prezenta sesizare.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

71. Prin raportul întocmit, judecătorii-raportori, propunând reformularea întrebărilor instanței de trimitere, au apreciat că, în interpretarea dispozițiilor art. 138 alin. (1) și art. 139 din Legea nr. 85/2006, raportate la prevederile art. 220 alin. (10) și art. 215 din Codul de procedură fiscală, în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, în pasivul debitorului insolvent fiind cuprinse și creanțe fiscale, termenul de prescripție a executării silite este cel de 3 ani prevăzut de Codul de procedură civilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

X.1. Asupra admisibilității sesizării

72. Prealabil analizei fondului chestiunii de drept supuse dezbaterii, se impune verificarea împrejurării dacă, în raport cu întrebările formulate de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă.

73. Potrivit acestor dispoziții legale, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată“.

74. Așadar, evaluarea sesizării presupune verificarea îndeplinirii simultane a tuturor condițiilor prevăzute pentru declanșarea procedurii hotărârii prealabile, cerințe extrase din normele legale citate, care pot fi enunțate astfel:

- existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei;
- chestiunea de drept identificată, a cărei lămurire se solicită, să prezinte caracter de noutate;
- Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta să nu facă nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

75. Verificarea admisibilității sesizării relevă îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

76. Prima condiție formală prevăzută de legiuitor pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile este îndeplinită, cauza fiind în curs de judecată în faza procesuală a apelului, calea de atac fiind declarată împotriva unei sentințe civile pronunțate în materia contestației la executare. În această materie, tribunalul judecă în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 718 alin. (1) teza întâi și ale art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, urmând să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

77. Este îndeplinită și condiția potrivit căreia cauza care face obiectul judecății trebuie să se afle în competența legală a unui complet de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la o curte de apel sau de la un tribunal, investit cu soluționarea litigiului. Tribunalul Mureș - Secția civilă este legal investit cu soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe civile pronunțate de Judecătoria Târgu Mureș - Secția civilă în materia contestației la executare, față de prevederile art. 95 pct. 2 și art. 718 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă.

78. Din verificările efectuate se constată că este întrunită și cerința ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept enunțate, precum și faptul că nu există un recurs în interesul legii în curs de soluționare privitor la această chestiune. Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare - Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară pentru promovarea unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul sesizării.

79. În ceea ce privește condiția de admisibilitate care vizează identificarea unei veritabile probleme de drept care ar putea forma obiectul sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, se observă că legiuitorul instituie o dublă condiționare: pe de o parte, să existe o chestiune de drept, iar, pe de altă parte, să fie stabilită legătura necesară între dezlegarea chestiunii de drept identificate și soluționarea cauzei pe fond.

80. În ceea ce privește condiția ivirii unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, se constată că, în jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în mod constant că obiectul sesizării l-ar putea constitui atât o chestiune de drept material, cât și una de drept procedural, dacă, prin consecințele pe care le produc, interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei, respectiv rezolvarea raportului de drept dedus judecății (Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014; Decizia nr. 2 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 8 din 27 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015; Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016).

81. Chestiunea de drept care formează obiectul sesizării implică o problemă de drept material, și anume tipul de răspundere care se angajează în temeiul art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, și o instituție de drept procesual civil, și anume prescripția dreptului de a solicita executarea silită.

82. Cu titlu preliminar, este de menționat că legătura necesară între chestiunea de drept dedusă interpretării și soluționarea pe fond a cauzei aflate în curs de judecată nu există în privința dispozițiilor art. 25 și 26 din Codul de procedură fiscală, indicate în încheierea de sesizare, întrucât, în speță, răspunderea contestatorului nu a fost angajată în temeiul acestor norme, ci în temeiul art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

83. Se constată că instanța de trimitere nu a explicat în ce mod interpretarea și aplicarea prevederilor art. 25 și 26 din Codul de procedură fiscală (separat sau în coroborare cu textele din

materia insolvenței) au aptitudinea de a determina soluționarea pe fond a cauzei, respectiv rezolvarea raportului de drept dedus judecății.

84. De altfel, din încheierea de sesizare se remarcă exclusiv faptul că aceste prevederi legale au fost invocate ca o modalitate de a face un paralelism legislativ între cele două proceduri (de atragere a răspunderii conform legii insolvenței și de atragere a răspunderii solidare conform legislației fiscale), în ideea că al doilea tip de răspundere ar putea urma ca o consecință firească cu privire la persoanele a căror răspundere a fost atrasă în temeiul textului special din legea insolvenței; or, această împrejurare nu este în măsură să demonstreze nici măcar la nivel incipient o suficientă legătură cu soluționarea cauzei pe fond.

85. În această situație, prealabil analizei celorlalte condiții de admisibilitate, se impune reformularea întrebărilor ce fac obiectul sesizării.

86. În primul rând, față de aspectele relevate mai sus, se impune eliminarea referirilor la dispozițiile legale care nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost formulată sesizarea.

87. În al doilea rând, se observă că, înainte de a se putea oferi un răspuns întrebării care vizează termenul de prescripție a executării silite, este necesar a se determina regimul juridic al răspunderii angajate în temeiul art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

88. Pe de altă parte, conform aspectelor care urmează a fi expuse în privința titlului pus în executare, termenul de prescripție a executării silite se stabilește prin raportare la natura acestui titlu, care este diferită față de natura creanțelor aflate în patrimoniul debitorului insolvent, astfel încât nu se pune problema unei modificări a regimului juridic al creanței fiscale atunci când se angajează răspunderea în temeiul art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

89. În fine, răspunsul la cea de-a treia întrebare se regăsește în dezlegările asupra primei întrebări, astfel cum aceasta va fi reformulată.

90. În consecință, întrebările instanței de trimitere trebuie reformulate după cum urmează: Dispozițiile art. 138 alin. (1) și art. 139 din Legea nr. 85/2006, raportate la prevederile art. 220 alin. (10) și art. 215 din Codul de procedură fiscală, trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, în pasivul debitorului insolvent fiind cuprinse și creanțe fiscale, termenul de prescripție a executării silite este cel de 3 ani prevăzut de Codul de procedură civilă sau cel de 5 ani prevăzut de Codul de procedură fiscală pentru creanța fiscală?

91. Având în vedere întrebările astfel reformulate, elementele prezentei sesizări pun în evidență existența legăturii necesare între chestiunea de drept dedusă interpretării și soluționarea pe fond a cauzei aflate în curs de judecată.

92. Astfel, interpretarea normelor de drept care formează obiectul sesizării are aptitudinea să determine rezolvarea raportului de drept dedus judecății, întrucât stabilirea termenului de prescripție a dreptului de a solicita executarea silită este de natură să soluționeze criticile formulate atât în apelul contestatorului, cât și în apelul intimatului. În esență, aceste critici privesc soluția primei instanțe asupra termenului de prescripție aplicabil dreptului de a cere executarea silită în ipoteza în care este atrasă răspunderea pentru intrarea în insolvență, în temeiul legii insolvenței, în pasivul debitorului insolvent fiind cuprinse și creanțe fiscale, chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită fiind astfel determinantă pentru rezolvarea pe fond a cauzei.

93. Cât privește cerința referitoare la noutatea chestiunii de drept, aceasta reprezintă o condiție distinctă de aceea a inexistenței unei statuări a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra problemei de drept care formează obiectul sesizării.

94. În absența unor criterii legale de determinare a conținutului acestei noțiuni, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat, în jurisprudența sa constantă, că este îndeplinită cerința noutății atunci

când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudencial, ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept mai vechi (a se vedea Decizia nr. 64 din 27 septembrie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1099 din 18 noiembrie 2021, paragraful 123, și jurisprudența citată acolo).

95. De asemenea, noutatea chestiunii de drept, în sensul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, poate constitui și atributul unei reglementări mai vechi, dar asupra căreia instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, atunci când aplicarea frecventă a normei juridice a devenit actuală pentru că textele de lege supuse interpretării suscită recent în fața instanțelor de judecată o dificultate a aplicării acestora și creează premisele apariției unei practici judiciare neunitare la nivel național (idem, paragraful 124).

96. În aceste coordonate de evaluare a cerinței noutății chestiunii de drept, se constată că norma legală a cărei interpretare formează obiectul prezentei sesizări are o vechime apreciabilă, regăsindu-se, în aceeași formă, în actele normative care au reglementat în mod succesiv materia.

97. Astfel, la data publicării sale, 21 aprilie 2006, Legea nr. 85/2006 reglementa atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere din cadrul societății sau a altor persoane care au cauzat starea de insolvență a debitorului, în coordonatele stabilite anterior de Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

98. Legea nr. 85/2006 a fost abrogată prin Legea nr. 85/2014 care, la rândul său, a preluat în mod similar reglementările menționate.

99. În ceea ce privește normele de procedură fiscală, art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța Guvernului nr. 92/2003), în forma republicată la data de 31 iulie 2007, stabilea că, „în cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispozițiile cap. IV din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, și pentru creanțe fiscale, prin derogare de la prevederile art. 142 din Legea nr. 85/2006, executarea silită se efectuează de organul de executare în condițiile prezentului cod“.

100. Aceeași soluție legislativă a fost păstrată și în Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare [art. 220 alin. (10)].

101. În concluzie, din această perspectivă de evaluare a cerinței noutății chestiunii de drept se observă că dispozițiile legale a căror interpretare a prilejuit formularea prezentei sesizări se regăsesc în cuprinsul unor acte normative adoptate și intrate în vigoare cu aproximativ 17 ani în urmă.

102. Așadar, norma legală supusă interpretării nu este una recent intrată în vigoare și nu se constată nici existența unui cadru legislativ nou sau modificat față de cel anterior.

103. De asemenea, în încheierea de sesizare nu au fost evidențiate circumstanțe particulare care să confere noutate problemei de drept, instanța de trimitere neindicând, în cuprinsul încheierii de sesizare, niciun argument sub acest aspect, deși avea o astfel de obligație potrivit art. 520 alin. (1) teza finală din Codul de procedură civilă.

104. Totuși, noutatea chestiunii de drept, în sensul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, poate constitui și atributul unei reglementări mai vechi, dar asupra căreia instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, atunci când aplicarea frecventă a normei juridice a devenit actuală, textele de lege supuse interpretării suscitând recent în fața instanțelor de judecată o dificultate a aplicării acestora și creând premisele apariției unei practici neunitare la nivel național.

105. Astfel, în evaluarea cerinței noutății, relevantă nu este atât data adoptării normei legale, după cum constant a subliniat Înalta Curte de Casație și Justiție, ci dezvoltarea unei jurisprudențe în materie, deoarece caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor (Decizia nr. 42 din 29 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 815 din 16 octombrie 2017, paragraful 64; Decizia nr. 56 din 28 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1193 din 8 decembrie 2020, paragrafele 75 și 78).

106. În speță, o astfel de dezlegare din partea instanțelor nu există. Deși aproape inexistent la nivel de jurisprudență, potențialul de practică neunitară rezultă însă din opiniile teoretice comunicate de instanțele naționale. Astfel, colectivele de judecători consultate au exprimat și au argumentat opinii teoretice care reflectă, în proporții echilibrate, ambele soluții exemplificate în încheierea de sesizare.

107. În acest context, este de observat că, potrivit jurisprudenței Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, îndeplinirea condiției noutății chestiunii de drept poate rezulta din faptul că „nu s-a cristalizat o practică unitară și constantă în legătură cu chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, situație care justifică interesul în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, în scopul prevenirii apariției unei jurisprudențe neunitare“ (Decizia nr. 61 din 26 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 9 februarie 2021, paragraful 54).

108. De asemenea, trebuie subliniat faptul că nu este vorba de o normă legală susceptibilă să se aplice în situații izolate, ci de o problemă fundamentală privind executarea silită în cazul hotărârilor prin care s-a dispus antrenarea răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere din cadrul societății sau a altor persoane care au cauzat starea de insolvență a debitorului.

109. În contextul expus rezultă îndeplinirea cerinței noutății, întrucât chestiunea de drept supusă interpretării nu a primit încă o dezlegare din partea instanțelor, iar opiniile comunicate de instanțele din țară relevă dificultatea de interpretare a dispozițiilor legale care formează obiectul sesizării, ceea ce conduce la concluzia că este îndeplinită și condiția caracterului veritabil al problemei de drept.

110. În acest sens, în practica instanței supreme, s-a reținut că această cerință de admisibilitate a sesizării se referă la caracterul real și serios al problemei de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că este necesar ca aceasta să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât să justifice declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

111. În jurisprudența dezvoltată în legătură cu această condiție de admisibilitate, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în mod constant că, în declanșarea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile, trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

112. Astfel, chestiunea de drept trebuie să fie aptă să suscite interpretări diferite, aspect care rezultă cu pregnanță din datele comunicate de instanțele naționale, punctele de vedere ale judecătorilor fiind divergente și exprimând, în proporții sensibil egale, soluțiile identificate în încheierea de sesizare.

113. Această situație determină concluzia că, în cazul prezentei sesizări, utilizarea mecanismului de unificare a practicii judiciare prin pronunțarea unei hotărâri prealabile prezintă utilitate, întrucât problema de drept semnalată reprezintă o chestiune cu un real potențial de a crea divergență

jurisprudențială, problema pusă în discuție fiind una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite.

X.2. Asupra fondului sesizării

114. Coordonatele în care se poate angaja răspunderea membrilor organelor de conducere conform dispozițiilor legii insolvenței rezultă din normele legale expuse în capitolul II al prezentei decizii.

115. Este de menționat că dispozițiile privind răspunderea membrilor organelor de conducere din Legea nr. 85/2006 au fost preluate într-o manieră similară de Legea nr. 85/2014 (art. 169-173).

116. Astfel, răspunderea în discuție revine persoanelor cărora le este imputabilă apariția stării de insolvență a debitorului, judecătorul-sindic putând dispune, în situația în care a reținut săvârșirea de către aceste persoane a uneia din faptele indicate în art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, ca o parte a pasivului debitorului să fie suportată de respectivele persoane.

117. Acțiunea menționată, declanșată de administratorul judiciar sau lichidatorul debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, se prescrie în termen de 3 ani, astfel cum prevede art. 139 din aceeași lege.

118. Sumele depuse de persoanele în privința cărora s-a dispus angajarea răspunderii vor intra în averea debitorului și vor fi destinate, în caz de reorganizare, plății creanțelor potrivit programului de plăți, completării fondurilor necesare continuării activității debitorului, iar, în caz de faliment, acoperirii pasivului, conform art. 140 din Legea nr. 85/2006.

119. Întrucât stabilirea termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită presupune determinarea prealabilă a naturii titlului executoriu și a dreptului la care acesta se referă, se impune precizarea că, sub acest din urmă aspect, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a pronunțat Decizia nr. 14 din 27 iunie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 902 din 13 septembrie 2022. Chiar dacă statuările din decizia menționată au în vedere dispozițiile din Legea nr. 85/2014, ele își găsesc aplicabilitatea și în contextul în care sesizarea de față privește Legea nr. 85/2006, conținutul reglementărilor fiind similar.

120. În privința fundamentului răspunderii, în decizia menționată s-a statuat că răspunderea persoanelor vizate de textul legal, în cazul în care prin faptele lor au cauzat starea de insolvență a debitorului, este subordonată scopului procedurii insolvenței, acela de a acoperi pasivul debitorului. Acest pasiv este constituit din obligațiile asumate de debitor față de creditorii și neexecutate la momentul când au devenit exigibile, respectiv din totalitatea creanțelor înscrise în tabelul definitiv de creanțe. Membrii organelor de conducere/supraveghere ale persoanei juridice sau orice altă persoană suportă o parte din pasiv sau întregul pasiv nu pentru că ei l-au produs în mod direct în dauna creditorilor, ci pentru că, prin săvârșirea faptelor descrise de lege, au contribuit la ajungerea debitorului în stare de insolvență, adică acea stare a patrimoniului caracterizată prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor exigibile (paragraful 75).

121. De asemenea, în decizia menționată s-a arătat că, fiind o formă specială de răspundere civilă delictuală, legea stabilește care sunt părțile raportului juridic pe care se grefează acțiunea în atragerea răspunderii pentru intrarea debitorului în insolvență (paragraful 77). În acest sens s-a statuat că răspunderea reglementată de art. 169 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 este o răspundere față de debitorul persoană juridică, pentru că acestuia i s-a cauzat starea de insolvență, ca expresie a prejudiciului încercat (paragraful 76), iar prejudiciul, în ipoteza analizată, este cauzat direct debitorului persoană juridică, prin aducerea sa în stare de insolvență, și numai indirect creditorilor (paragraful 113).

122. Astfel, prin decizia pronunțată în recursul în interesul legii a fost stabilită natura răspunderii angajate în sarcina organelor de conducere sau de supraveghere din cadrul societății sau a altor

persoane care au cauzat starea de insolvență a debitorului, în sensul că aceasta este o formă specială de răspundere civilă delictuală, care este angajată pentru prejudiciul cauzat direct debitorului persoană juridică.

123. Art. 142 din Legea nr. 85/2006 stabilește regula conform căreia executarea silită împotriva persoanelor prevăzute la art. 138 alin. (1) se efectuează de către executorul judecătoresc, conform Codului de procedură civilă.

124. Excepția de la această regulă este instituită de art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală, care prevede că, în cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, și pentru creanțe fiscale, prin derogare de la prevederile art. 173 din Legea nr. 85/2014, executarea silită se efectuează potrivit dispozițiilor codului menționat, de către organul de executare silită prevăzut de acesta.

125. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, raportat la art. 136 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, a fost pronunțată Decizia nr. 6 din 14 mai 2012 de către Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii. Această decizie a avut în vedere competența de executare a hotărârilor judecătorești de atragere a răspunderii membrilor organelor de conducere, în cazul concursului dintre creditorii fiscali și ceilalți creditori ai debitorului.

126. În motivarea deciziei s-a arătat că alin. (6) al art. 136 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 instituie o normă derogatorie de la dispozițiile art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în sensul că, în cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispozițiile capitolului IV din Legea nr. 85/2006, și pentru creanțele fiscale, prin derogare de la prevederile art. 142 din același act normativ, executarea silită se efectuează de organul de executare în condițiile instituite de Codul de procedură fiscală.

127. De asemenea, s-a arătat că din interpretarea literală și gramaticală a dispozițiilor art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 rezultă că legiuitorul a dorit, în situația executării creanțelor fiscale cuvenite bugetului de stat, să se deroge de la dispozițiile art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, referitoare la punerea în executare, prin intermediul executorului judecătoresc, a hotărârii judecătorului-sindic, având ca obiect atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere din cadrul societății supuse procedurii insolvenței.

128. Astfel, competența de punere în executare a hotărârii judecătorului-sindic vizând atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere din cadrul societății supuse procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006 aparține organelor fiscale de executare, potrivit dispozițiilor art. 33 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, numai în situația în care în pasivul debitorului insolvent se află și o creanță fiscală.

129. De asemenea, s-a arătat că derogarea instituită la art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 se extinde asupra tuturor categoriilor de creditori, astfel că, în cazul în care asupra acelorași venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, aceasta se va face potrivit dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003, de către organele prevăzute de aceasta.

130. Din cele două decizii pronunțate în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare rezultă, pe de o parte, natura raportului juridic în cadrul căruia este angajată răspunderea și, pe de altă parte, caracterul derogatoriu al normelor din Codul de procedură fiscală referitoare la punerea în executare a hotărârii judecătorului-sindic.

131. Determinarea regimului juridic aplicabil prescripției dreptului de a obține executarea silită a titlului executoriu reprezentat de hotărârea judecătorului-sindic este într-o relație de dependență, în cadrul raționamentului logico-juridic, față de natura raportului juridic obligațional care stă la baza hotărârii puse în executare.

132. Întrucât acest raport juridic generează o răspundere civilă delictuală, pentru un prejudiciu cauzat debitorului insolvent, pentru stabilirea termenului de prescripție a executării silite a hotărârii judecătorului-sindic nu pot fi aplicate dispozițiile art. 215 din Codul de procedură fiscală, care reglementează dreptul organului de executare silită de a cere executarea silită a creanțelor fiscale, întrucât aceste dispoziții speciale vizează raportul juridic fiscal, în care prejudiciul este cauzat direct entității de drept public.

133. Astfel, subiectele raportului juridic fiscal sunt statul, unitățile administrativ-teritoriale, contribuabilii, precum și alte persoane care dobândesc drepturi, respectiv își asumă obligații în cadrul acestui raport; or, raportul juridic generat de aplicarea art. 138 din Legea nr. 85/2006 este un raport de natură civilă, angajat între debitorul aflat în stare de insolvență și persoanele cărora li s-a atras răspunderea în temeiul acestei legi.

134. În acest context, derogarea instituită de art. 220 din Codul de procedură fiscală pentru situația în care în pasivul debitorului insolvent se află și creanța fiscală vizează faptul că executarea silită se efectuează de organul de executare în condițiile instituite de Codul de procedură fiscală și nu conduce la aplicarea termenului de prescripție incident doar în cazul raportului juridic de drept fiscal, rămânând astfel aplicabil termenul de prescripție a executării silite prevăzut de art. 706 alin. (1) teza I din Codul de procedură civilă.

135. Efectuarea executării silite de organul de executare în condițiile instituite de Codul de procedură fiscală a fost avută în vedere și prin Decizia nr. 66 din 2 octombrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. În această decizie, instanța supremă s-a pronunțat exclusiv din perspectiva competenței executorilor fiscali, ca organe de executare silită ale statului în ceea ce privește executarea silită a titlurilor executorii - hotărâri judecătorești privind creanțe bugetare datorate în temeiul unor raporturi juridice contractuale care se fac venit la bugetul consolidat al statului.

136. În motivarea deciziei, în justificarea dispoziției derogatorii, s-a arătat că, în acest fel, bugetul instituțiilor menționate nu va fi grevat de cheltuielile de executare, pe care le implică o executare prin executor judecătorec, atât timp cât au la dispoziție această variantă lipsită de costuri și fără consecințe negative, în cazul unui control al Curții de Conturi care să vizeze eficiența, economicitatea, legalitatea și regularitatea operațiunilor desfășurate de respectiva instituție (paragraful 64).

137. De asemenea, prin Decizia nr. 16 din 8 aprilie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că o hotărâre judecătorească în materie civilă, referitoare la restituirea unor despăgubiri acordate în baza Legii nr. 10/2001, pronunțată în favoarea unei instituții publice finanțate de la bugetul de stat, precum Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, este asimilată, în vederea executării silite, unui titlu executoriu referitor la creanțe bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale [la care se referă art. 226 alin. (3) din Codul de procedură fiscală], asimilare ce privește exclusiv procedura de executare prin organele proprii ale administrației financiare (paragraful 92).

138. În considerentele acestei decizii se arată expres că, deși o astfel de creanță se execută prin executorii fiscali, iar sumele încasate se fac venit la bugetul de stat, nu înseamnă că ea se transformă ope legis într-o creanță fiscală, ci își menține caracterul de creanță bugetară izvorâtă din alte titluri executorii, conform legii, așa cum este hotărârea judecătorească ce tranșează un litigiu de drept civil, iar nu de drept fiscal (paragraful 93).

139. În acest context se impune concluzia că dispozițiile art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală reprezintă o normă procesuală aplicabilă procedurii de executare silită care stabilește modul

în care se va realiza această executare, după cum rezultă și din denumirea marginală a articolului, organele de executare silită, termenul de prescripție a executării silite fiind o problemă distinctă.

140. Astfel, spre deosebire de legea aplicabilă procedurii de executare silită, ce se determină prin raportare la dispozițiile art. 220 alin. (10) din Codul de procedură fiscală, pentru determinarea legii aplicabile prescripției dreptului de a obține executarea silită interesează natura titlului executoriu, reprezentat de hotărârea pronunțată în temeiul art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, și tipul de răspundere astfel angajat, în coordonatele expuse mai sus.

141. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 alin. (1) din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Mureș - Secția civilă în Dosarul nr. 1.627/320/2022 pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că: În interpretarea dispozițiilor art. 138 alin. (1) și art. 139 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, raportate la prevederile art. 220 alin. (10) și art. 215 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, în pasivul debitorului insolvent fiind cuprinse și creanțe fiscale, termenul de prescripție a executării silite este cel de 3 ani prevăzut de Codul de procedură civilă. Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 18 septembrie 2023.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,

Elena Adriana Stamatescu